

аўтар убачанае, пачутае, перажытае, своеасаблівая споведзь перад сабой і часам. Выкарыстанне розных жанраў – рэпартажа, іранічна-гуманістычнага аповеду, фельетона, замалёўкі сведчыць аб неардынарнасці таленту пісьменніка, публіцыста, сапраўднага мастака слова.

«Ноч была светлая, вэлюмна празрыстая, ціхмяна задумлівая. Ніводнага гуку – німая ціша, сонны спакой прыроды. А над усім гэтым поўня. Гэта яна слала светла-жаўтлявае святло, клала на зямлю доўгія цені дрэў, лашчыла маладую лістоту і раннія ружы на газоне», – чытаем мы ў абразку «Чым пахне месячнае святло». – «То была казка. А самым казачным здалося месячнае святло, якое адразу ахутала мяне, пранікла ў душу і нейкай лёгкаю тугою легла на сэрца. І дзіва дзіўнае: мне памроілася, што месячнае святло пахне... Тонка, ледзь улоўна, прывідна, але пахне...»

Што падарыла гэты цуд Барысу Васільевічу? Пах мяты, пахучага гарошку, флексаў, начная фіялка? А можа той цудоўны факультэцкі вечар, на якім ён танцаваў з жанчынай, да якой быў нераўнадушны, але прызнацца ў гэтым не мог нікому. Пах месячнага святла адганяў адзіноту, але не заспакойваў. Такое здараецца. Але, прызнаемся, не кожнаму даецца адчуць гэта хаця б раз у жыцці...

У задачу майго матэрыялу не ўваходзіла пісаць рэцэнзію на стральцоўскія абразкі. Прыяду толькі некалькі загалоўкаў з яго зборніка, якія прыцягваюць да твораў, змешчаных у ім: «Шчаслівая», «Мроя», «Мімалётная светлышка», «Вецер з маладосці», «Лясная заманіха», «Развітальная элегія», «Срэбныя чары Карпат», «Падумай, мама». Запомніце гэтыя назвы, студэнты, перачытайце абразкі згаданага зборніка. І бліжэй стане вяршыня, якой усё жыццё крочыў Барыс Васільевіч Стральцоў – маэстра журналістыкі, чалавек з вялікай літары.

Андрэй Кунцэвіч

Беларускі саюз журналістаў

ПРАСЁЛКАМІ БАРЫСА СТРАЛЬЦОВА

Неяк на сустрэчы са студэнтамі аддзялення журналістыкі факультэта славянскай філалогіі Магілёўскага ўніверсітэта імя А. Куляшова мяне спыталі, чаму ў адным з інтэрв'ю я сказаў, што ўзровень падрыхтоўкі будучых журналістаў у Магілёве ўсё ж такі аступае факультэту журналістыкі Белдзяржуніверсітэта? І менавіта гэтае пытанне мне ўспомнілася зараз, калі я сеў пісаць свае невялічкія нататкі, прысвечаныя Барысу Васільевічу Стральцову. Так! Ужо дзеля яго заняткаў па тэорыі і методыцы журналісцкай творчасці варта было паступаць вучыцца менавіта на журфак БДУ. З яго урокаў пачыналася спасціганне прафесіі для многіх пакаленняў айчынных журналістаў. Нам не ўсё адкрывалася адразу. Да важнасці некаторых рэчаў, агучаных Барысам Васільевічам, мы даходзілі ўжо потым, калі траплялі ў

рэдакцыйныя калектывы. І было ў ім нешта прыцягальнае, у гэтым добрым твары з лёгкай усмешкай.

...На прывакзальнай плошчы чыгуначнай стацыі «Быхаў» да свята беларускага пісьменства ўстанавілі скульптурную кампазіцыю «Сустрэча». Трапяткая сцэна – маладая дзяўчына пяшчотна абняла юнака, у руках якога стос любімых кніг: Багдановіч, Быхаў, Караткевіч, Стральцоў... Хтосьці скажа, што апошняе прозвішча ўключылі хутчэй «па-зямляцку», аднак, думаю, з гэтым не пагадзяцца многія прыхільнікі літаратурнай творчасці Барыса Стральцова, яго шматлікія вучні-журналісты.

Мала хто ведае, што Дзень беларускага пісьменства-2013 мог адбыцца зусім не ў Быхаўскім раёне, на радзіме Барыса Васільевіча. Добра памяту тую нараду ў Магілёўскім аблвыканкаме, на якой канчаткова вызначалася сталіца будучага свята. Прапаноўваліся іншыя райцэнтры вобласці, на падрыхтоўку якіх спатрэбілася б менш выдаткаў і часу. Ішлі гарачыя спрэчкі. Аднак пераважыў Быхаў. Чаму? Таму што там ствараўся ўнікальны Баркалабаўскі летапіс! Таму што там нарадзіўся майстар беларускага нарыса Барыс Стральцоў!

Потым, калі ў майстэрні магілёўскага скульптара Андрэя Вараб'ёва ішла праца над мемарыяльнай дошкай пісьменніку-земляку, доўга шукалі патрэбны вобраз. Чым аздобіць яго барэльеф? Праз што раскрыць яго Асобу, яго Талент? Спыніліся на вобразе вясковай дарогі, што вяла да бацькоўскай хаты. Яго родныя «бальшакі і прасёлкі». Гэтую дошку ўстанавілі на цэнтральным фасадзе Быхаўскага раённага Дома культуры, дзе размяшчаюцца памяшканні мясцовай бібліятэкі. І кожнага яе наведвальніка цяпер сустракае барэльеф Барыса Васільевіча Стральцова. Добры твар з лёгкай усмешкай.

Мікола Леўчанка

галоўны рэдактар газеты «Маяк Прыдняпроўя»

САМЫЯ СВЕТЛЫЯ ЎСПАМІНЫ

Калі мне зусім нядаўна патэлефанаваў з Інстытута журналістыкі Белдзяржуніверсітэта даўні таварыш Васіль Вараб'ёў з прапаною падзяліцца ўспамінамі пра мэтра беларускай журналістыкі, заслужанага дзеяча культуры Беларусі Барыса Стральцова, адразу згадзіўся. Гэты слынный чалавек, які выхаваў многія пакаленні майстроў пярэ, выклікае самыя светлыя ўспаміны.

Вось ужо 41 год я працую ў журналістыцы, з іх 24 – на пасадзе галоўнага рэдактара Быхаўскай раённай газеты «Маяк Прыдняпроўя». А на Быхаўшчыне нарадзіўся і вырас Барыс Васільевіч. Праўда, на гэтай святой зямлі сустракацца з ім не даводзілася, бо мае карані ва ўсходняй частцы Беларусі, на Касцюкоўшчыне. Са Стральцовым жа лёс звёў падчас вучобы на факультэце журналістыкі БДУ імя У.І. Леніна ў сярэдзіне 70-х гадоў